

[Indenrigsministeren.]

organisationers side peger man gang på gang på den nedadgående forrentningsprocent og stiller den i forhold til de skattebyrder, landbruget har, og jeg synes, man med denne lempelse i nogen måde har godkendt det princip, at beskatningen bør stå i et vist forhold til forrentningsprocenten. Når forrentningsprocenten går opad under højkonjunktur, er det naturligt, at de amtskommunale udgifter følger med og som følge deraf også den amtskommunale beskatning. Samtidig har der dog i de år, der er gået, kunnet ske en ret betydelig stigning i såvel jordpriserne som de samlede ejendomspriser. Det vil altså sige, at denne amtskommunale beskatning ikke har trykket landbruget i de opadgående tider. Hvis nu udgifterne kunne gå nedad i samme tempo som forrentningsprocenten, ville det regulere sig selv. Jeg betragter dette forslag som — skal vi sige — en vis hurtigere tilpasning af skattebyrden i forhold til den forrentningsprocent, den afkastning, som landbruget har. Da det tager en vis tid, før udgifterne går ned, vil der komme en regulering også af skatterne af sig selv; de vil også være nedadgående. Når det er konstateret, at forrentningsprocenten er gået ned, giver man en lempelse i beskatningen, og det finder jeg at der en rimelig begrundelse for. Det er også det, jeg mener man fra landbrugets side har peget på gang på gang.

Hvad angår den fiksering, der er foreslået med hensyn til ejendomsskylden, udtalte det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup), at det alene var Københavns amt, det drejede sig om. Nu kan det jo være, jeg har misforstået det ærede medlem lidt; selvfølgelig bliver virkningen størst i Københavns amt, men bestemmelsen gælder da rigtignok alle amter og alle de bymæssige bebyggelser, der findes i amterne, så det er ikke noget særskilt for Københavns amt.

Dette må også kunne gælde som svar til det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen, som foretog en vis sammenblanding af grundkatterne og ejendomsskylden. Det er jo ejendomsskylden, der kommer til at trykke huslejen, og ikke den forholdsvis lille grundskat, det drejer sig om for hver beboelseslejlighed i de større beboelses-ejendomme. Det er ejendomsskylden, som

mærkes dér, og jeg kunne godt tænke mig, at man tog dette spørgsmål op til overvejelse, når vi skal til at beskæftige os med boliglovgivningen. Den er jo til behandling i et regeringsudvalg, hvor der i løbet af næste folketingsår vil blive taget stilling til den, og dér kan der måske blive lejlighed til at tage dette spørgsmål om den amtskommunale ejendomsskyld op til overvejelse.

Det ærede medlem hr. Kirkegaard fremhævede noget meget væsentligt, idet han sagde, at den lempelse, den regulering, af landbrugets grundskyld til amtet i forhold til forrentningsprocenten, som her foreslås, ikke kan kapitaliseres. Det er netop sådan, det forholder sig. En sådan konjunkturbestemt afgift følger med nedad, når tiderne og afkastningen er ringe, men den følger til gengæld med opad, når forholdene bedrer sig, og derfor kan der ikke blive tale om en kapitalisering, hvorved ejeren kan drage fordel af den lempelse, der finder sted i nedadgående tider. Han får kun lempelsen for den tid, konjunkturerne er nedadgående. Vil han afstå sin ejendom, må den nye ejer købe den på de vilkår, at denne lempelse kan falde bort. Derfor kan der ikke blive tale om nogen kapitalisering. Hvis man derimod lod lempelsen gælde også for de grunde, som ligger i de bymæssige bebyggelser — hvad nogle mener man skulle — ville der netop ske det, at man straks ville kapitalisere den, fordi disse grundenes værdi slet ikke er afhængig af landbrugets forrentningsprocent og derfor uden hensyn til denne holder deres værdi. Hvis de fik en lempelse, ville det altså føre til en yderligere værdistigning.

Jeg tror derfor, at det både ud fra et billighedsprincip og ud fra et såkaldt grundskyldprincip kan forsvares, at der her er tale om en konjunkturbestemt regulering. Hvis vi — som de ærede medlemmer hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) og hr. Thisted Knudsen var inde på — skulle gennemføre det, vi kalder fuld grundskyld, ville resultatet blive det samme; men naturligvis ville det være meget lettere at administrere end en sådan undtagelseslovgivning. Derfor ønsker mit parti — og jeg tror også, jeg tør sige, at regeringen ønsker det — at stræbe hen imod jordeje på jordrentevilkår, en ordning, der som sagt ville være meget lettere at administrere, ville gøre en del af